tekst en muziek: W. Kerkhof

Toen de stormnacht was verdwenen en de lucht was opgeklaard
Dacht iedereen op Blankenburg , God zij dank wij zijn gespaard
Er was veel te repareren, heel het land had blank gestaan
Er was geen aardbei meer te oogsten, volgend jaar zou het weer gaan
De krant werd slechts gelezen om de prijzen van het vee
En men dacht ons kleine dorpje ja dat kan nog eeuwen mee

Blankenburg kan nog eeuwen mee
Krijsende meeuwen: er dreigt gevaar uit zee
Blankenburg kan nog eeuwen mee

De hoefsmid en de bakker, ook de koster van de kerk
In het winkeltje van Breevaart, iedereen weer aan het werk
Je ging over het Veerpad met de pont naar Nieuwesluis
En als het even meezat was je weer voor donker thuis
Driehonderd vijftig jaren al ontworsteld aan de zee
Ooit ‘t grootste dorp van Rozenburg het ging al eeuwen mee

Blankenburg kan nog eeuwen mee
Met kraaien, mussen, spreeuwen, katten, honden, ratten, vee
Blankenburg kan nog eeuwen mee

Maar keek je naar het oosten daar scheen de zon zo ’s middags laat
Op de raffinaderijen van de Vondelingenplaat
Als een stalen roofdier dat lag te wachten op zijn prooi
En argeloze boeren waren bezig met het hooi
Toen volgens plan de industrie de polders tot zich nam
Was er geen enkele actiegroep die daar in stelling kwam

Blankenburg kon nog eeuwen mee
Geen onvertogen woord, men gehoorzaamde gedwee
Blankenburg kon nog eeuwen mee